

Louis L'Amour

V ZAJETÍ
ZLATÉ
ŘEKY

Copyright © 1959 by Louis & Katherine L' Amour Trust
This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Jan Mrlík, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TAGGART
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-924-6

STRACH

Taggart věděl, jaké to je, mít strach, a také už viděl dost vyděšených lidí. Tahle žena se bála, přestože netajila dech a neschovávala se ve stínu. Apače dobře znala. Jako malou holčičku ji unesli, ale přežila. Na vlastní oči viděla, co indiáni provádějí s ženami, a nyní sama vyrostla v ženu.

Jak ale mohla po Taggartovi chtít, aby zůstal, když to znamenalo totéž, jako žádat jeho smrt? Taggart se pro sebe pochmurně usmál. Nebyla sama, kdo měl strach...

Kapitola 1

Uplynuly tři měsíce ode dne, kdy Adam Stark odjel z Tucsonu, než našel první kov. Objevil několik rozptýlených kousků zlata, když nasucho rýžoval půdu z okraje slibné naplaveniny. Pod lupou však viděl, že zlato má drsný povrch.

Zlato, které voda odploví dost daleko od zdroje, bývá omluté a ohlazené pískem a kameny, takže tohle nemohlo ležet daleko od původního naleziště.

Tvrdé zkušenosti ho naučily postupovat obezřetně, a tak se posadil a zapálil si dýmku. Od přírody měl sklon k přemýšlivosti a během života už poznal, jak ochotně se člověk nechá oklamat planou nadějí: V klidu vykouřil celou dýmku a zvažoval všechny aspekty nové situace.

Nalézal se v samotném srdci kraje Apačů, pěkných pár kilometrů od nejbližších bělochů, takže kdyby byl napaden, nemohl očekávat žádnou pomoc. Bylo mu čtyřiačtyřicet, měl za ženu Mexičanku, a navíc s nimi byla jeho neprovdaná sestra; obě ženy zůstaly v nedalekém tábořišti.

V Tucsonu ho považovali za blázna, že bere dvě ženy ven z města, do divočiny, když všude kolem neustále řádili apačští bojovníci, jenomže neměl dům, kde by je mohl nechat, ani prostředky, aby je po dobu své nepřítomnosti

zaopatřil. Navíc nechtěl svou manželku nechávat samotnou. S Miriam to bylo jinak, protože měla svou hlavu. A také kvůli tomu se ještě nevdala, přestože se o ni ucházela spousta mužů.

Adam vlastně nevěděl přesně, proč se k nim Miriam přidala, ale jistě k tomu měla své důvody. Během let, která uplynula od jejich dětství, se naučil vážit si jejího úsudku – na druhé straně ho často vylekala nějakým náhlým rozhodnutím. Měli k sobě užší vztah než přirozenou náklonnost plynoucí z toho, že byli sourozenci. Navíc k sobě pocítovali pevné přátelství a oba si vážili dobrých vlastností toho druhého.

Zlato našel na takovém místě naplaveninového vějíře, že muselo nepochybně pocházet ze zdroje ležícího výš v horském svahu, protože žádným jiným způsobem se nemohlo dostat tam, kde na ně narazil.

Vyrýžoval ještě dvě pánve z výše položených částí naplaveniny a utvrdil se v mínění, že i kdyby se mu nepodařilo najít žilu, z níž zlato pocházelo, mohl ho vytěžit spousta také z materiálu splaveného z hory.

Hrozilo jim zde neustálé nebezpečí, protože kdyby je Apači objevili, nepochybně by je zabili. Jenomže sem přišel s cílem získat zlato a také byl odhodlaný dosáhnout účelu, kvůli němuž se sem vypravil. Ženám hrozilo ještě větší nebezpečí než jemu, ale ony samy se rozhodly ho sem doprovodit... Navíc Adam Stark patřil k mužům vědomým si své síly a svých schopností, a měl pocit, že s rozumnou mírou opatrnosti mohou svou přítomnost v kraji utajit.

Za zlatem ho hnaly dva důvody. Chtěl je získat jednak proto, aby mohl koupit pro sebe a svou ženu stádo dobytka a ranč, a hodlal na zlatu zbohatnout také proto, aby mohl Consuelu zavést do San Franciska a dát jí okusit, jak chutná luxus a bezstarostný život.

Jemu by stačila pustina, poušť a vysněný ranč a svoboda, jakou takový majetek nabízel. Avšak velmi rád dělal ostatním radost a Consuele, kterou hluboce miloval, toho neměl mnoho co nabídnout. Adam dobře znal i sám sebe, a uvědomoval si, že jeho žena jej vlastně pořádně nepoznala. Bez ohledu na to, že teď tvrdila, že už ho nemiluje, si byl Adam jistý, že v tom se mylí. On sám ji velmi miloval, ona však toužila po muži, který by okázale dával najevo svou sílu, který by se uměl předvádět. Obával se, že Consuela zaměňuje sílu, která je v člověku, s tím, jak silácky se kdo chová – a v tom byl velký rozdíl. Adam ji miloval od chvíle, kdy ji poprvé potkal, ale přesto jej ohromilo, když přijala jeho nabídku k sňatku.

Zato Miriam... Vlastně si nebyl nikdy tak docela jistý, co Miriam očekává od života, nepochyboval však, že ona to ví, a na ničem víc nezáleželo. Samozřejmě v tom hrál svou roli muž, jenomže by to musel být muž silnější než Miriam, které rozhodně ráznost nechyběla. Musel by mít řadu kladných vlastností, a Miriam nepatřila k těm, které by braly méně, než co očekávaly.

Adam Stark upřel myšlenky zpět k bezprostřednímu problému. Přivezené zásoby, i když je doplní nějakou ulovenou zvěřinou a nasbíranými bylinami, jim mohou vydržet nejdéle dva měsíce. Connie znala rostliny, které sloužily za potravu indiánům, a pokud měla určité chyby, rozhodně nebyla líná. Šlo zkrátka, jak říkal starý Fritz v Tucsonu, o „kus ženské“.

Nejnáléhavější potřebu představovalo přístřeší, skryté útočiště, pokud možno poblíž zdroje vody. Hned na druhém místě stála nutnost co možná nejlíp zahladit všechny stopy zanechané koly jejich vozu, koňmi a mulami. A nakonec musel nastolit v jejich životě jakýsi řád.

Adam patřil k metodickým lidem a polovina úspěchu této výpravy tkvěla v náležitých pracovních návycích a přízřivě

sobení jejich života podmínkám panujícím v pustině. Musel myslet na jejich ochranu, na jídlo a na vydobytí zlata. Velmi snadno by mohli sklouznout k neopatrnosti, jenže chovat se neopatrně v poušti, v hloubi území Apačů, znamenalo zpravidla jistou smrt.

Poušť může představovat i přátelskou krajinu, jenže pravidla života v ní jsou tvrdá a vyžadují pochopení určitých základních zákonitostí. Bez tohoto pochopení mohl člověk rychle a nečekaně zahynout na následky slunečního úpalu, z žízně, z vyčerpání, po chřestýším uštknutí nebo z rukou Apačů. Základní pravidlo přežití v poušti znělo žít v *souladu* s ní, neprotivit se jí, protože veškerý pouštní život spočívá v přizpůsobení se existujícím podmínkám.

Adam Stark vstal z kamene, na němž seděl, a pustil se do výstupu na horu Rockinstraw.

Její vrchol představoval široko daleko nejvyš položený bod. Na východ se táhla řada stolových hor pohoří Redmont a zvedal se tam štít Squaw, který dominoval celému kraji, ale ani ten nebyl tak vysoký jako Rockinstraw, na jejímž vrcholku se nyní usadil.

Na severozápadě, hned za korytem řeky Salt River, čněla hrozivě působící masa Černé hory. Na severu, necelých pět kilometrů odtud, vykrušovala Salt River hluboko zaříznutý meandr ve tvaru podkovy, do něhož ústilo několik vyschlých řečišť.

Ze západního směru přehrazoval přístup k hoře Rockinstraw řetěz stolových hor, přerušovaný pouze dvěma mezerami, což byla místa, kudy protékala Salt River. Východní část kraje brázdily početné kaňony, většinou docela malé, ale z vršku hory Rockinstraw mohl pozorovatel sledovat větší část území táhnoucího se tím směrem. Adam už za-

čal přesouvat pohled jinam, ale v té chvíli zachytil mezi kaňony podivný tvar, a nepříliš vzdálený.

Stark vylovil dalekohled, nad jehož objektivy připevnil stříšku z tuhé kůže, aby zabránil odrazu slunečních paprsků od čoček, a namířil jej na místo, kde podle svého mínění zahlédl podivnou skálu s nezvykle přímými hranami.

Sám kaňon patřil k těm úzkým, spíš šlo o širší trhlinu v zemi, a vypadal docela všedně, ale z pozorovatelný na vrcholu hory Adam poznal, že zvláštní tvar neměla na svědomí příroda, nýbrž se jednalo o okraj střechy, za níž zahlédl ještě něco, co vypadalo jako kostelní věž.

Pocítil příliv vzrušení. Slyšel vyprávět o zapomenutém mnišském zlatém dole, který měl ležet někde v těchto končinách, ale všechny tyto pověsti považoval za absurdní. Po Jihozápadě kolovala spousta podobných historek o ztracených nalezištích zlata, a většinou šlo o naprosté báchoroky, jenže on tady zlato skutečně našel, a navíc by mělo jít o to pravé místo... Ovšem zapomenutý zlatý důl mohl ležet kdekoli jinde ve zdejší rozlehlém kraji, který představoval několik stovek čtverečních kilometrů přírodního prostředí, jež patřilo k nejdrsnějším na světě.

Pro Adama Starka bylo typické, že zůstal v klidu na svém místě, dokud pečlivě neprozkoumal celou okolní krajinu, zda nezahledne nějaký pohyb, nitku kouře či jakýkoli jiný náznak přítomnosti indiánů. Čím déle se rozhlížel po kraji, tím víc se utvrzoval v tom, že z vršku této hory budou sledovat okolí i v dalších dnech.

Málokdo by čekal, že právě na vrcholu hory Rockin-straw se usadí nějaká hlídka, ačkoli z toho místa bylo vidět prakticky po celém kraji. Kdyby pozorovatel zahlédl přibližující se bělochy nebo Apače, musela by ihned ustát veškerá činnost v táboře i v dole, dokud by se cizinci dostatečně nevzdálili.

Pod horou vyvěralo několik pramenů. Našel mezi nimi Javorový pramen, o němž mu před několika lety vyprávěl jeden Apač, který se přátelil s bledými tvářemi, a objevil i další zdroje vody, nejspíš Blátivé prameny, o kterých se rovněž doslechl.

Z vrcholku hory vyhledal a pečlivě si vryl do paměti výrazné terénní útvary, pak sešel dolů, vytáhl se do sedla svého koně a začal s hledáním. Přestože z vršku hory našel kaňon snadno, trvalo mu přes hodinu, než jej skutečně objevil, tak dobře byl skrytý.

Ještě další hodinu si vyžádalo vyhledání trasy a sestup na dno kaňonu, ale v té chvíli už se pevně rozhodl. Tady bude jejich nový domov.

Přijel k nevelké kapli, do níž se mohlo posadit nejvýš deset nebo dvanáct věřících, a u ní stála dlouhá budova postavená z plochých kamenů a zastřešená cypřišovými trámy. S ní sousedila částečně rozbořená stáj z nepálených cihel. A kousek od ní pak kůlna, v níž se ukrývala *arrastra*, primitivní mlýn na drcení zlatonosné rudy.

V kaňonu panovalo naprosté ticho, jako by zde vládli duchové. Adam neslyšel jiný zvuk než tiché došlapování koně, na jehož hřbetě ujížděl po písčitém dně strže.

Sesedl a vešel do dlouhého domu. V něm našel několik krysích hnízd a na jednom z nízkých trámů pospávala sova. Dům zůstal suchý, neporušený, dokonalejší.

Mezi skalisky za kaplí objevil pramen vody, jež se zachycovala ve vodojemu o průměru zhruba dvou metrů. Dobrá voda, čistá, chladná, sladká.

Následujícího dne přivedl Adam svou manželku a sestru do kaňonu a natrvalo se přestěhovali do staré misie. Vůz schoval do křovisek asi o pět kilometrů dál. Zatáhl ho mezi vysoké opuncie a zamaskoval spoustou větví.

Miriam Starková postavila vědro pod pramínek vody a pak se napřímila, aby počkala, až se kbelík naplní. Zastínila si oči dlaní a podívala se na horu Rockinstraw. Už se blížil čas, kdy se měl Adam vrátit.

Během tří týdnů, po které žili v kaňonu, chodil k dolu pouze Adam, a když jedna či druhá žena navrhly, že půjdou s ním, přesvědčil je, aby na to pro nejbližší dobu ani nemyslely. Den co den se vracel s vakem či dvěma plnými rudy, kterou pak drtil, aby z ní získal kusy s vysokým obsahem zlata. Objevil mateřskou žílu... Právě to zlato, kvůli němuž vznikla tato misie, které však mniší nikdy nenašli.

Adam Stark postupoval stejně metodicky jako vždy – čtyři hodiny denně doloval, čtyři hodiny lovil nebo hledal jinou potravu, a zbytek času věnoval práci přímo v kaňonu. Při všech cestách pečlivě dbal, aby chodil pokaždé jinudy a nenechával žádné stopy. Určitou část dne zasvětil pozorování okolní krajiny a možných přístupů z vršku hory Rockinstraw.

Tento úkol na sebe často brala Miriam, která si zamítovala místo, z něhož bylo vidět až ke vzdáleným obzorům. Nepříliš dlouhá doba, kterou mohli věnovat hlídkování, neskýtala záruku úplné bezpečnosti. Stále museli počítat s možností, že v průběhu doby, kdy na hoře neseděl žádný pozorovatel, se může přiblížit nějaký nepřítel, aniž by ho zahlédli. Nicméně neměl by to snadné, protože schůdné přístupy ke kaňonu se daly pozorovat velmi podrobně a většina z nich byla přehledná do značné dálky, takže každého příchozího by odhalili velmi brzy.

Miriam, vysokou dívku s lehkým krokem, chůze neunavovala. V osmadvaceti letech už ji mohli považovat za starou pannu, ona si však nic takového nepřipouštěla a nepřipadala si o nic starší, než když jí bylo dvacet, a to, že zůstávala svobodná, ji ani v nejmenším netížilo.

Už dávno se rozhodla, že manželství nestojí za potíže, které by ji čekaly, kdyby si vzala nepravého muže, a čekání jí nevadilo. Roky prožité od jejích šestnáctin ani v nejmenším neotupily její nadšení.

Několik mužů, kterých si vážila, jí nabízelo manželství, a jednou dokonce poznala muže, který jí vzrušoval víc, než by si přála, ale měla dost zdravého rozumu, aby poznala, že nejde o dobrého člověka, a tak mu stejně jako ostatním dala košem.

Znovu si zaclonila oči a pohlédla na Rockinstraw, ale po Adamovi nezahlédla žádnou známku, přestože se den chýlil ke konci a v tuto dobu zpravidla vystupoval na vršek hory, aby se ještě naposled podíval kolem, než padne tma. Věděla, na jaké místo na úbočí hory se má dívat, i když se na jejích svazích nacházela spousta jiných skrytých míst. Našli i několik jeskyní, které kdysi obývali indiáni žijící ve skalách. Ale dnes večer jako by se Adam do země propadl.

Vědro se naplnilo, a tak ho odnášela do domu. Consuela chystala večeři.

„Viděla jsi ho?“

„Ne... Asi už je na cestě zpátky.“

„Pomyslela jsi na to, co bychom dělaly, kdyby se jednou nevrátil? Třeba kdyby ho někdo zabil? Co bychom si počaly?“

„Osedlaly bychom koně a odjely do Tucsonu.“

„Myslím, že sem přijdou Apači,“ prohlásila Consuela pochmurně. „Cítím to v kostech. Jsme blázní, že tady zůstáváme.“

„Ty bys chtěla odjet do San Franciska a tam si kupovat spousty naporádkových šatů... V Tucsonu jsi o ničem jiném nemluvila, tak co jsi čekala, že udělá? On tě přece miluje.“

„Je to hlupák.“

„Každý muž je hlupák, pokud marní čas s ženskou, která ho nemá ráda, a ty Adama nemiluješ. Měl by tě odvézt zpátky do Tucsonu a nechat tě tam.“

„Je slaboch. Strašpytel. Kdysi... kdysi jsem si myslela, že ho miluji, ale mně se líbí silní muži. A to Adam není.“

„V Adamovi je síla, kterou ty nikdy nepochopíš, Connie, a navíc je laskavý. Doufám, že jednou přijde den, kdy si uvědomíš, jakého muže sis vlastně vzala. Má cenu deseti takových budižkničemů, o kterých si ty myslíš, že jsou silní... jako Tom Sanifer.“

Consuele se zablesklo v očích. „Víš, proč mě sem Adam odvezl? Protože měl strach, že uteču s Tomem Saniferem, proto... A měl pravdu. Kdyby se Tom vrátil, odešla bych s ním třeba na konec světa, kdyby mě o to požádal. Tom řekl Adamovi, že až se vrátí, tak si mě odvede.“

„Tys byla u toho?“

„Ano... Tak mu to řekl. Adam tam jenom stál a řekl: ‚Já myslím, že to neuděláš.‘ Je to zbabělec. Kdyby nebyl, tak by tehdy Toma Sanifera rovnou zastřelil. Zastřelil by ho na místě a pak bych Adama milovala. Ale on neudělal vůbec nic, jen opakoval: ‚Já myslím, že to neuděláš,‘ a jenom koukal.“

„A co se stalo, když se Tom vrátil?“

„Do doby, než jsi přijela ty, se nevrátil, a potom nás Adam sebral a odvezl sem. Odjel sem proto, že se bál, abych s Tomem neodešla.“

„Ty svého manžela vůbec neznáš, Connie. Adam se určitě nebál. Ale má prostě takový způsob jednání, a jestli spolu máte být šťastní, musíš to pochopit... Ty jsi Latinka a vaši lidé se rádi chovají okázale. Adam vůbec ne.“

Consuela se k ní prudce otočila. „Mně je to jedno! Myslíš snad, že chci strávit celý život v poušti? Jsem přece žena! Chci si užít štěstí! Hudbu, dobré jídlo na stole, krásný dům, kde budu žít! Chci tancovat, zpívat, těšit se! A existují muži, kteří mi dají všechno, co budu chtít.“

„A potom?“

„Kdo by myslel na potom? Teď už má zlato – proč tedy neodjedeme? Proč čeká, až nás tady všechny pobijí?“

Miriam skládala prádlo, které předtím vyprala. „Myslím si,“ řekla tiše, „že Adam je svým způsobem blázen. Kdyby používal zdravý rozum, tak by tě nechal jít s tím chlapem a byl by rád, že se tě zbavil.“

„Cože?“ Consuela se na ni rozezleně podívala. „Co ty víš o mužích? Myslím, že jsi nikdy žádného nepoznala. Nejspíš bys ani nevěděla, co s ním, i kdybys nějakého měla.“

„Možná ne,“ přikývla Miriam, „ale mohla bych to zkusit.“

„Ty se mužů bojíš. Máš strach, co by ti mohli udělat. Ale já mám ráda silné muže, kteří hledají silné ženy. Myslím, že Tom Sanifer je právě takový.“

„Podle toho, co jsem slyšela v Tucsonu, je Tom Sanifer jenom nanicovatý tlučhuba.“

„Tak to ti lhali. Je to silný chlap... velký chlap.“

Miriam otřela stolní desku a začala na ni chystat nádobí k večeři. O vztazích, které panovaly mezi bratrem a Connie, nikdy mnoho nevěděla. Adam neměl sklony bavit se o osobních záležitostech, dokázala však poznat, že není šťastný. Stejně tak ovšem poznala, že velmi miluje ženu, kterou si vzal, a pokud ji Adam miloval, Miriam to stáčílo.

„Zdá se, že mě nemáš ráda,“ prohlásila náhle Consuela. „Myslím, že mě nenávidíš.“

Miriam se zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Ba ne, tak to není. Možná bych tě měla i ráda, když jsi provdaná za Adama, ale on si zaslouží víc, než mu dáváš.“

„Stěžuje si snad? Myslí, že se nechovám dost žensky?“

„Na ženském chování jsou důležité i jiné věci než jen to, co se děje v posteli, to mi můžeš věřit. Měla by ses něco z toho naučit. To, co dáš chlapovi v posteli, může dostat

od každé pouliční běhny, jenomže od manželky chce nejen tohle, ale ještě něco víc. Ty ho okrádáš, Connie.“

„Já? Já že ho okrádám?“

„Ano. Oloupila jsi ho právě o to, co očekává navíc. Jestli mu nechceš dávat víc než doteď, tak nejsi manželka, ale děvka.“

„Ano? Vždyť vůbec nic nevíš.“

„Měl tě nechat, aby si tě Tom Sanifer odvedl. Pro něho bys třeba byla lepší žena... nic víc by od tebe asi ani nechtěl.“

„Přijde den,“ řekla Connie, napřímila se a v očích se jí zablesklo, „přijde den, kdy tě zabiju.“

„Ale nezabiješ. Ani to nezkusíš, Connie, protože kdyby ses toho odvážila, tak zabiju já tebe. Mohla bys zabít Adama, protože tě miluje, mě ale nezabiješ a ani se o to nepokusíš.“

„Jak myslíš.“

Přede dveřmi zaskřípěl na cestičce šterk a ve dveřích se objevil usmívající se Adam Stark. „Dnes byl dobrý den,“ prohlásil. „Prozatím nejlepší.“

„Večeře je hotová.“

Chvilíčku zůstal stát ve dveřích a rozhlížel se po místnosti. Ani se mu nechtělo věřit, že tohle dříve pusté místo bylo možné s celkem nepatrnými prostředky přeměnit tak, že vypadalo jako skutečný domov. A byl to domov. Někdy se obával, že nikdy nepozná jiný domov než tento, ale chtěl získat příjemné věci k životu pro Connie i pro sebe.

Při té úvaze si uvědomil, že si nikdy nedělal nějaké zvláštní starosti o Miriam, což nebylo správné. Neměl o ni obavy, protože se mu zdála silná a zcela soběstačná. V mnohém mu připomínala jejich matku, která byla také taková, ale u Miriam to vnímal ještě silněji. Vyčítal si však, že o děvčeti by takhle uvažovat neměl... Nehodilo se, aby jakýkoli muž považoval ženu za soběstačnou, pro-

tože každý muž přece chce pro ženu něco udělat, a když nemá, co by jí nabídl, pak se nedá mluvit o lásce.

Měl pocit, že láska je do velké míry otázkou služby. Člověk miloval a byl milován právě tak, jak potřeboval druhého a sám mu byl potřebný. Takové aspoň bylo jeho přesvědčení.

Do kaňonu uléhaly stíny a jen obloha nad ním zůstávala ještě jasná. Kaňon, v němž našli útočiště, měl na většinu své délky šířku mezi patnácti a třiceti metry. Pouze v místě, kde stály budovy misie, se poněkud rozšiřoval, ale na první pohled to nebylo ani znát, protože usedlost byla shora částečně kryta skalními převisy.

S výjimkou jediného bodu na vrcholu hory Rockinstraw se odnikud nedalo do kaňonu nahlédnout a okraje strže se skrývaly v rozptýleném porostu opuncí, fouquierií a jalovců, občas promísených bahenními duby.

„Zůstaň zítra doma,“ navrhla neočekávaně Consuela.

„Ne.“ Adam Stark si přisunul podomácku vyrobenou židli. „Mám moc práce. Každý den, kdy nejdu kopat, znamená zároveň den navíc, o který tady musíme zůstat déle. A tak radši budu i zítra pracovat.“

„Nezhubl jsi?“ zeptala se Miriam. Adam měl propadlé líce, čehož si na něm nikdy dřív nevšimla.

Usmál se. „Chlap se dvěma ženskými na krku... dělají až moc povyku. Ano, možná jsem zhubl. Ale jsme v horším kraji, a když se člověk ohání krumpáčem, tak z toho neztloustne.“

„Viděl jsi něco shora?“

Adam polkl sousto, které měl v ústech, a než odpověděl, nalil si pohár. „Nejsem si jistý. Zdálo se mi, že jsem severně odtud v jedné chvíli zahlédl nějaký záblesk... jako když se odrazí slunce od hlavně pušky. Ale v té končině by se nikdo neměl pohybovat.“

„Tys v těch místech už byl?“

„Na lovu... Není tam vůbec nic.“

„Viděl jsi to ještě potom? Myslím ten záblesk.“

„Neviděl.“

„Ale myslíš, že tam mohl někdo být?“

„Možná. Krátce to blýsklo a pak se to ztratilo. Ale také se mohlo slunce odrazit od smekajícího se kamene nebo něco takového.“

„Ale ty tomu nevěříš?“

„Ne,“ odpověděl po pravdě. „Nevěřím.“

„Já se nebojím,“ ozvala se Consuela a posadila se ke stolu. „Dovedu střílet.“

Kapitola 2

Swante Taggart zůstal ještě pořád naživu. Jel na koni pod jakoby měděnou oblohou napříč reza-
vou a měděnou krajinou. Zvolna řídil vychrtlého
šedáka mezi zubem času odrolenými kopci, jejichž svahy
byly tečkované zelenými jalovci nebo prašně šedivými
trsy šalvějí. Dobře poznal, jak bolí hlad a jak těžké jsou
noci beze spánku.

Swantemu bylo dvaatřicet a s vděčností vzpomínal na mi-
nulá léta. Těšil se, že přijdou další, nyní však žil ne ze dne na
den, ba ani z hodiny na hodinu, ale z minuty na minutu.

To, že se trmácel tímhle drsným krajem a v takové době,
sice byla jeho vlastní volba, jenomže neměl na vybranou.
K tomuto rozhodnutí ho přiměl nečekaný příjezd Petea
Shoyera do osady Crown King.

Směr cesty si Swante vybral sám, protože tyhle končiny
znal natolik, aby měl víceméně jistotu, že ho nikdo ne-
bude sledovat... Jenomže Shoyer to navzdory předpokla-
dům udělal.

Když Swante Taggart zamířil do teritoria Apačů, jede-
náct jezdců z policejního oddílu se obrátilo na zpáteční
cestu, ale Shoyer za ním jel i dál a měl s sebou ještě něko-
lik mužů, byť ne mnoho.

Taggartovi došla voda, neměl žádné jídlo. Kdesi jižně od něho leželo městečko Globe, tam ale jet nechtěl. A do hornického městečka Morenci mu chyběly ještě nejméně tři dny tvrdé jízdy. Tři dny, a možná víc, alespoň podle trasy, kterou musel jet, protože Geronimovi snědí bojovníci měli proti bledým tvářím neukojitelnou zášť, a navíc pod pláštěm Geronimových skutků jezdilo po kraji nejméně deset indiánských tlup, které loupily a zabíjely.

Nepřejel ani jediný horský hřeben, aniž by pečlivě prostudoval okolí, a musel věnovat hodně času i tomu, aby zakrýval vlastní stopy, pokud to bylo jen trochu možné. Už desetkrát se kus vrátil a měnil směr cesty, ale zatím neměl štěstí, protože Pete Shoyer mu byl stále v patách.

Shoyer se živil jako lovec lidí, a navíc ho to bavilo. Kdysi býval armádním zvědem, zrovna tak jako sám Taggart, a dokonce se i znali, byť se neměli rádi. Shoyer také jezdíval jako placený střelec pro velké chovatele dobytka; nedávno se stal agentem společnosti Wells Fargo a zástupcem maršála Spojených států. Taggart neměl v úmyslu nechat se chytit, navíc měl Shoyer pověst člověka, který často přiváží hledané lidi jako mrtvolky. Jenže Swante ještě nikdy nevystřelil na člověka, který nosil šerifskou hvězdu, a nehodlal s tím začínat, ani když šlo o Petea Shoyera.

Řeku Verde už měl třicet kilometrů za zády, a bylo to třicet kilometrů kraje sužovaného slunečním úpalem, ale Taggart na své klikaté trase urazil daleko víc. Od řeky Verde se vydal cestou, o níž byl přesvědčený, že je to stezka sledující Kaňonový potok, ukázalo se však, že ho severně od Lví hory zavedla do slepé uličky. Když z ní konečně našel východisko a dorazil do řečiště Olšového potoka, našel jeho dno pokryté pískem a nikde žádnou známku po přítomnosti vody.

Když se teď svezl z koně, únavou se zakymácel a na okamžik se musel o zvíře opřít, než se dokázal vzpřímit a roz-

hlédnout se kolem. Odklopýtal do kousku stínu vrhaného jalovcovým houštím a s očima přimhouřenýma proti zářícímu slunci se díval po kraji, který ležel kolem.

Zhruba osm kilometrů před ním a o devět set metrů níž protékala říčka Tonto, jejíž řečiště vyznačovala nevýrazná nazelenalá křivka klikatící se krajem. Za údolím říčky se jako neprostupná zeď zvedaly k nebi hory Sierra Anchas. Hezky zvolna, vzpíraje se proti slabosti z žízně, hladu a vyčerpání, se Swante Taggart vydal směrem, který ho měl přivést ke staré apačské stezce vedoucí kolem hory Greenback ke štítu Lookout, jenž ležel ještě o kus dál. Na jihu se proti nebi vypínaly Čtyři štíty, součást pohoří Mazatals.

Pokud v říčce Tonto nebude voda, musí se pokusit dostat ke Krocánímu pramenu, a jakmile se jednou ztratí v kaňonech kolem Třešňového potoka, už ho Shoyer nikdy nenajde. Ten kraj Swante dobře znal.

Ale obelhával by sám sebe, kdyby věřil, že se bez vody dostane dál než k řece Tonto. Pokud by ani tam neměl najít vodu, tak může zůstat rovnou tady, protože umře tak jako tak. Jeho kůň to také nezvládne dál než k Tontu... pokud se tam vůbec dovede. A muž bez koně je v téhle krajině mrtvý muž.

Nehnulo se vůbec nic, vál jen slabý vítr. Rukou neopatrně přešel po skalisku vystaveném sluneční výhni a spálil se o ně, jako by to bylo doruda rozžhavené železo. Znovu pátral pohledem po okolní poušti. Měl by pokračovat dál, ale nechtělo se mu ani hnout, a když se konečně odhodlal nasednout na koně, zarazil se jako zkamenělý.

Necelé dvě stovky metrů od něho seděl na flekatém poníkovi apačský bojovník.

Swante tiše promluvil ke svému koni a čekal bez nejmenšího pohybu, protože pohnout se znamenalo dát se vidět.

Apáč pobídl svého poníka a pomalu se rozjel vpřed, přičemž překřížil právě tu stezku, po níž by těsně před ním

projel Taggart, kdyby neotálel s odjezdem. Kdyby se na tomhle místě nezastavil, spatřil by ten Apač jeho stopu, která za ním zůstávala dobře vidět, a vydal by se ho pronásledovat.

Slyšel nějaký pohyb dřív, než zahlédl jeho původce. Na svahu mezi opuncemi a jalovci se objevili indiáni, a ve skupině jich jelo přinejmenším čtyřicet, včetně žen a dětí. Ale nejméně sedmnáct z nich byli bojovníci.

Zadržoval dech a čekal. Varoval se přímého pohledu na indiány z obavy, že by tím mohl upoutat jejich pozornost. Pohybovali se pomalu, protože jeden z koní za sebou táhl vlek, na němž převáželi starého nebo zraněného muže.

Jakmile zmizeli, Swante se posadil na kámen do stínu, a tak vyčkával přibližně dvacet minut. Když se vydal na další cestu, kráčel vedle svého šedáka a vedl ho za uzdu, aby snížil siluetu, kterou mohli vytvořit proti obloze.

Horoucí odpoledne nenarušil sebemenší zvuk. Byl polomrtvý únavou a při chůzi se potácel. Valach, jehož vedl za sebou, také klopýtal, a Taggart tušil, že i tento houževnatý horský kůň dospěl k hranici sil. Jestli v říčce Tonto nenajdou vodu, nastane konec... Další cestu už nezvládnou.

Taggart usoudil, že mohli ujít skoro dva kilometry, a zastavil. V údolí pod kopci se nehnul ani vánek a panovalo dusno. Odhadoval, že i ve stínu musí být skoro padesát stupňů, pokud se člověku vůbec podařilo nějaký stín najít.

Zelený pruh lemující potok už měli téměř na dosah, ale neviděl mezi stromy žádný lesk vodní hladiny.

Košili měl ztvrdlou potem a prachem. Vykročil dál a kůň, když jednou vzdorně trhl otěžemi, ho následoval.

Taggart se už jen taktak držel na nohou. Před ním se horcem tetelil vzduch a občas měl problém zaostřit pohled. Byl to velký chlapík, který dokázal chodit rychle a dlouho, a v okamžiku, kdy začal zakopávat, pochopil, že je v málěru. Potom upadl.

Dlouhou chvíli ležel natažený na zemi jako žába. Pak pod sebe podsunul ruce a zvedl se na nich až na kolena a poté i na nohy. Zůstal stát a kýval se sem a tam. Před ním se podivně vlnil zelený lem rostlinstva kolem potoka.

Do podobné tísně se nedostal poprvé. Swante Taggart si vzpomínal jen na několik období, kdy nebyl v takové či onaké tísní. Narodil se roku 1848 v těžkém voze typu Conestoga na břehu řeky Sweetwater ve Wyomingu. Na svět přišel ve chvíli, kdy konvoj vozů sváděl boj s tlupou Čejenů. Dalších dvanáct let prožil s rodiči během zlaté horečky na cestách z jednoho hornického tábora do druhého. Když otec zemřel, vzala ho matka zpátky na Sředozápad, aby se usadili u příbuzných v Minnesotě. Sotva tam dojeli, jeho matku s několika stovkami dalších lidí pobila válečná výprava Siouxů vedených náčelníkem Malou vránou.

Mladý Swante unikl, protože se mu podařilo schovat pod nějakými kořeny na břehu řeky, kde ho našel poručík Ambrose Freeman, když vedl svou rotu rangerů na pomoc lidem ve Fort Abercombie. Swante odjel s rangery, protože byl na svůj věk celkem vyspělý a uměl dokonale zacházet s puškou.

Po masakru se Swante Taggart vydal na západ a honil Siouxy, kteří zabili jeho matku, protože hrůznou událost viděl a nepochyboval, že si jejich tváře dobře pamatuje. Matku měla na svědomí čtveřice vrahů, a i když se tam tehdy pohybovala spousta indiánů, šlo mu jenom o ty čtyři.

Prvního z nich zastřelil na pokraji močálu nedaleko Birch Coulee, a o čtrnáct dní později dopadl další dva spolu v jedné zátočině řeky Missouri. Jednoho zabil, ale druhému se podařilo do Swanteho zavrtat kulku a pak se potloukal ještě dva dny kolem, zatímco Swante se skrýval v bizoním kališti.

Když se objevila četa kavaleristů, pokusil se Sioux utéct, ale Swante prvním výstřelem srazil jeho koně a druhým

zasáhl indiána ve chvíli, kdy se zvedal z místa, kam ho odhodilo padající zvíře. Doktor při vojenském velitelství v Sibley dal Swanteho dohromady a poslal ho vojenským sanitním vozem zpátky do Fort Lincolnu.

V letech, která následovala, pracoval Taggart jako honák dobytka, lovil bizony, dělal armádního zvěda a s brokovnicí na klíně jezdil jako ostraha dostavníků. Právě při tomto posledním zaměstnání se stalo, že poblíž stanice Hat Creek ve Wyomingu napadla jeho dostavník skupina Siouxů, a jedním z útočících indiánů byl poslední ze čtveřice vrahů jeho matky. Poznali jeden druhého a Swante ostatním vysvětlil, co žádá. Zatímco dostavník čekal, Swante zápasil s indiánským bojovníkem na nože a zabil ho, načež vylezl zpátky na kozlík a dostavník pokračoval v cestě do Deadwoodu.

V Novém Mexiku našel dvě pěkné pastviny, jež ležely ve svahu pod vydatným pramenem vody. Nechal si půdu registrovat jako své vlastnictví a usadil se na ní, aby tam bojoval s Apači a spokojeně si žil. Apači mu nepůsobili žádné potíže, ale bezmála po roce mírumilovného života do toho kraje přihnali bratři Bennettovi šestitisícové stádo dobytka, aby si zabrali takovou končinu, která se jim nejlépe hodila... Jenže přímo uprostřed a u nejvydatnějšího zdroje vody seděl Swante Taggart, jemuž patřilo několik set hektarů půdy s dostatkem vláhy. Tři Bennettové a předák jejich střelců přijeli za ním a vyzvali ho, aby lukrativní pozemky opustil, ale Swante jejich požadavek odmítl.

Následovaly různé hrozby, ale Swante pevně seděl na své půdě. Patřily mu dvě stovky dobytčat a několik koní, a to mu stačilo ke štěstí. Nechtěl nic, jen aby ho všichni nechali na pokoji.

Potom došlo k „potížím“. Mladý Jim Bennett usoudil, že nadešel čas k důraznému zákroku, a s Rusty Bobem Blazerem, který zastřelil tři muže v Texasu, odjel za Taggartem, aby ho vyhnal.

Strhla se prudká přestřelka, jež skončila tím, že Jim Bennett a Rusty Bob leželi na trávě a umírali. Jedinými svědky celé události byli Bennettovi jezdci.

Na to, aby se člověk zapletl do nějakého maléru s bouchačkou, byla krajně nevhodná doba. V Novém Mexiku to kvasilo kvůli vyvádění mladého Billyho „Kida“ Bonneyho, který se účastnil i střelecké bitky v Lincoln County. Bennettovi bratři měli peníze, dobytek a značný politický vliv, zatímco Swante Taggart měl jenom rychlého koně.

Muž musí využít toho, co má.

Swante Taggart byl prohlášen za psance, přestože zabíjel v sebeobraně, a tak v koňském sedle zamířil na západ. Na nákladním koni si vezl zásoby, které měl při ruce ve chvíli, kdy jeho sen skončil.

Dopustil se chyby, když se zastavil na Knightově ranči. Až do té doby se vyhýbal známým stezkám, ale když dojel na dohled Knightovy usedlosti, už mu došla káva, neměl jídlo a zoufale se potřeboval vyspat. Až do té doby neměl nikdo potuchy, co se s Taggartem stalo.

O dva dny později se vrátil Pete Shoyer ze Silver City, kam jel šerifovi odevzdat tělo hledaného muže. Doslechl se, že na Taggarta je vydán zatykač, a zjistil, že u Knightů se objevil člověk, jehož popis odpovídal hledanému muži.

Taggartovi se přímo nabízelo, aby odjel do osady Crown King. Tam žili kopáči pracující v dole, či spíš roztroušených prospektorských dírách, kteří si postavili jen několik domů, takže se ani nejednalo o městečko. Osada ležela mimo hlavní trasu a nabízela se v ní práce, pokud člověk dokázal pracovat s kladivem a vrtákem. To se Taggart naučil v Kalifornii, když mu bylo deset, a tak spokojeně pracoval, dokud do městečka nepřišel Pete Shoyer.

Během několika minut, zatímco Shoyer v crownkingském saloonu splachoval z hrdla prach cesty, Swante Taggart odjel. Pustil se kaňonem Poland, z něho odbočil do kaňonu Horse-